

JazzButlletí

novembre desembre 2022 Publicació de l'Associació de Músics de Jazz i Música Moderna de Catalunya

157



Especial Núria Feliu: reportatge biogràfic i entrevista amb la Mireia Feliu · Reportatge fotogràfic i balanç de l'Hora del Jazz 2022 · En memòria de Tete Montoliu · Novetats discogràfiques



Ajuts socials

en moments de vulnerabilitat

T'assessorem, orientem i acompanyem quan necessitis el nostre suport. Informa't de la nostra línia d'ajuts de caràcter social.

- Ajuts d'emergència social
- Ajuts a l'habitatge
- Ajuts de caràcter especial (material òptic i audiòfons)
- Ajuts al sepeli
- Beques menjador
- Convocatòria de persones grans desocupades
- SGAE Actua

Informa-te'n a:
www.sgae.cat
www.fundacionsgae.org



JazzButlletí

novembre desembre 2022 Publicació de l'Associació de Músics de Jazz i Música Moderna de Catalunya

157

Sumari

Editorial	5		
Especial Núria Feliu > La Feliu, per sempre	6		Novetats discogràfiques 21
Balanç Hora del Jazz 2022	13	Empreses en conveni	22
Article > I remember you (aquellos años con Tete)	17		

Objectius de l'AMJM:

- ▶ **Representar i defensar els interessos professionals, econòmics, laborals, socials i culturals dels seus associats.**
- ▶ **Proporcionar serveis i assessorament als afiliats, especialment en qüestions jurídiques, econòmiques i de gestió.**
- ▶ **Fer promoció de la música i activitats dels socis**
- ▶ **Treballar i col·laborar amb altres entitats i institucions per a la promoció i millora de les condicions dels músics a Catalunya, Espanya i Europa.**
- ▶ **Estimular, donar suport, promoure i impulsar totes aquelles accions i iniciatives que vagin en benefici del col·lectiu de músics.**

JAZZBUTLLETÍ

EDICIÓ I REDACCIÓ **MARIA GATEU**
 COORDINACIÓ **MARIA GATEU** I **IRENE COLLADO**
 COMISSIÓ EDITORIAL **GUILLEM ARNEDO** I **NOEMÍ OSORIO**
 DISSENY I MAQUETACIÓ **MARIANA MILEI**
 CORRECCIÓ **JORDI CASTELLS**
 DIPÒSIT LEGAL **B-3.600/94**
 IMATGE DE LA PORTADA **JUAN MIGUEL MORALES**

L'AMJM NO S'IDENTIFICA NECESSÀRIAMENT AMB LA TOTALTAT DE LES OPINIONS EXPRESSADES EN ELS ARTICLES DE COL·LABORADORS QUE RECULL AQUESTA PUBLICACIÓ.

JUNTA DIRECTIVA

PRESIDENT **GUILLEM ARNEDO GAUTE**
 VICEPRESIDENT **ARECIO GONZÁLEZ AVELLÓ**
 SECRETARIA **NOEMÍ OSORIO ÚBEDA**
 TRESORER **IGNASI TERRAZA TORRA**
 VOCALS **RICARDO THEM HARTMANN**, **PAU BOMBARDÓ ORIOL**,
ADRIÀ CLARAMUNT, **ROGER MIR**, **MARTÍ CARRASCO**
 COL·LABORADORS ESPECIALS **VICENS MARTÍN PIQUER**
NÚMERO DE SOCIS 275
 GERENT **ÀNGELS CIVIT**
 COMUNICACIÓ **IRENE COLLADO**

COL·LABOREN:



L'AMJM FORMA PART DE:



AMJM

ASSOCIACIÓ DE MÚSICS
 DE JAZZ I MÚSICA
 MODERNA DE CATALUNYA

PASSEIG COLOM, 6 · LOCAL 4 · 08002 BARCELONA
 TEL.: 93 268 47 36
 HORARI D'ATENCIÓ AL PÚBLIC: DE DILLUNS A DIJOUS
 DE 9.30H A 14.30H
 amjm@amjm.org · www.amjm.org

23 anys a l'associació

Era el 2009 i vaig tocar a la marató Jazz que organitzava l'AMJM. Com tots els bolos que organitza l'AMJM, els músics són contractats laboralment, fan un curs de riscos laborals i han de signar els contractes abans de tocar, cosa que en aquell moment jo no havia fet mai. Les persones que s'encarregaven de tots aquests tràmits a l'AMJM eren les gerents, la Mon Sánchez i l'Anna Veiga. Llavors, jo no era soci de l'AMJM, potser perquè veia l'associació com quelcom llunyà i de músics molt professionals. Quan vaig anar a firmar els contractes per tocar, recordo que totes dues sabien que jo no era soci i em van animar amb força a fer-me soci. I ho vaig fer.

El mateix 2009 vaig assistir a la meua primera assemblea general de l'AMJM i es necessitava gent a la junta. De nou, va ser l'Anna Veiga qui em va animar a presentar-me com a vocal a la junta. També li vaig fer cas. Han passat gairebé catorze anys ençà i ara em toca fer de president de l'associació. Aquests només són dos exemples que descriuen l'actitud de la persona a la qui vull dedicar aquest editorial, l'Anna Veiga.

Des que va començar a treballar a l'AMJM, el 1999, l'Anna Veiga ha estat el pal de paller de la nostra associació. Vint-i-tres anys de dedicació plena a l'associació i a tots els socis i sòcies. Si alguna cosa es pot destacar en la seva gestió és la professionalitat, la gran saviesa en tots els assumptes relacionats amb la gestió de l'associació i del món musical i l'atenció personalitzada als socis. Durant l'etapa que l'Anna ha estat al capdavant de la gestió de l'AMJM, l'associació no només ha consolidat profundament les seves activitats principals, Festival l'Hora del Jazz, Premis i Jazz Butlletí, sinó que també ha aconseguit una

inèrcia i una solidesa que ha fet que malgrat les crisis profundes que ha patit el sector (la crisi del 2010 i la de la Covid) l'associació ha perdurat i ha sortit reforçada com a entitat representativa dels músics a Catalunya i a Espanya, on presideix la Unión de Músicos. No hauria sigut possible sense l'Anna, que ha liderat l'equip professional pel qual també han passat la Mon Sánchez, la Míriam Mariner i la Irene Collado, a qui aprofito per agrair de tot cor la seva feina el temps que han estat amb l'AMJM.

L'altre aspecte de la personalitat de l'Anna que tots els socis admirem és el seu tracte directe, amable i proper; sempre a punt per ajudar els socis en qualsevol dubte, consulta o requeriment. L'atenció professional i directa als socis és una de les raons de ser de la nostra associació i un dels punts més valorats pels socis.

Anna, en nom de tots els socis i sòcies de l'associació, gràcies. Gràcies per tot el temps compartit, per ser forta en els moments durs que hem passat, per la teva dedicació, per creure en l'associació i per lluitar cada dia per aconseguir un entorn professional millor per als músics. Gràcies a la teva feina tenim una associació forta i professional. Et desitgem el millor.

Guillem Arnedo · President de l'AMJM

La Feliu, per sempre

Maria Gateu



© Juan Miguel Morales

La Núria Feliu, la geganta de Sants, la gran dama de la Nova Cançó, del Folk, del Jazz, del Bolero i del cuplet, la dona que va canviar, de moltes maneres, el panorama musical de Catalunya durant la dècada dels 60 i dels 70. El juliol d'enguany, del 2022, tot Catalunya i el món s'acomiadava d'ella, però no pas del seu llegat. Amb l'ànim de fer un repàs per la vida, tarannà i carrera artística, fent una aproximació no només professional, sinó també personal a la figura de la Feliu, en aquest número del *Jazz Butlletí* volem fer-li aquest homenatge.



© l'Hispavox

Sants, el bressol de la Feliu

Per algun lloc hem de començar i què millor que per Sants, el barri que va veure néixer Núria Feliu l'any 1941 i que la va acollir durant els seus 80 anys de vida. Per hom és sabut que aquest barri barceloní la tenia no només enamorada, sinó que sempre en feia bandera. De fet, a la seva terrassa de casa hi tenia un cartell clàssic del metro en què el nom de Sants lluïa amb luxe. La plaça d'Osca va ser el lloc on una petita Núria va fer les seves primeres passes. Una plaça que encara avui en dia és reconeguda pel seu ambient, les seves festes i en la qual, aleshores, quan la Feliu era una nena i adolescent, també n'hi havia, de festes, i de fet, el seu pare era el president de la comissió que les organitzava.

Les seves primeres passes en el món laboral van ser, de fet, també al seu barri, al Mercat de Sants. La seva mare treballava en una polleria allotjada en aquest famós mercat i on la Feliu va practicar aquest ofici de paradista. D'ella, segons les mateixes paraules de la Feliu, va agafar el costum tota coqueta i presumida d'anar sempre maquillada i també allà, al mercat, va ser on de mica en mica va anar connectant amb la gent del barri, escoltant les seves històries i convertint-se en una persona propera, empàtica, extravertida i de la gent. És ben possible que això d'anar al mercat ara ja sigui quelcom que no està de moda, però el que sí que és ben clar és que la Feliu en va ser molt defensora, d'això i del comerç de proximitat, de les petites botigues de barri.

La seva música i sí, en català

Deixant el barri i els carrers que la van veure créixer, hem de parlar també de la seva carrera artística i musical. De fet, les seves primeres passes van ser en el món del teatre i de les varietés. Com a cantant, l'any 1965 va ser el que va gaudir de la seva estrena, centrant-se en la cançó popular catalana, els boleros i els cuplets. Edigsa va ser el segell amb el qual va publicar i ho va fer en un panorama en què la

Imatge promocional de la Núria Feliu a finals dels anys 60.

música ie-ie era la protagonista, però també la Nova Cançó destacava amb força i ella s'hi va sumar convertint-se'n en una de les dames més destacades. Tant és així que el 1966 la Feliu va rebre el Premi d'Interpretació de la Crítica Espanyola, un guardó que comparteix amb el també cantant Raphael.

Les seves bases i *tablas* com a actriu li serveixen d'entrenament i per agafar experiència, cosa que la fa destacar de la resta de cantants i l'obliga a situar-se en el punt de mira, en el bon sentit de l'expressió, del panorama musical català i espanyol. De fet, la Feliu és la que més destaca de les dones d'aleshores, de la Nova Cançó. I no només per aquestes dots com actriu i el seu particular *desparpajo* sobre l'escenari, també per la seva veu i la forma que té d'adaptar les cançons tradicionals catalanes. I ja no només adaptar, sinó més encara: fer-se-les seves. Gràcies a ella, a més a més, el català va anar més enllà de les seves fronteres musicals, arribant a gèneres com el jazz i d'altres als quals, fins aleshores, ningú s'hauria imaginat que hi seria.

Així mateix, va popularitzar estàndards nord-americans, del country i del jazz, traduint-los al català, i va destacar especialment la seva col·laboració amb el pianista Tete Montoliu. Aquest fet és una mostra definitiva de la seva tasca envers el català. Gràcies a ella, aquesta llengua es troba actualment en gèneres com el Jazz.

Pel que fa als guardons, el 1976 va rebre el Premi de Cultura Popular concedit pel Ministeri de Cultura pel seu disc *Cançons d'Apel·les Mestres*; el 1979, la Medalla del Cercle Català de Madrid; el 1985, la Creu de Sant Jordi i el 1990, el Premi Sant Jordi de cinematografia concedit per RNE i el Premi SGAE per la seva trajectòria.



© Juan Miguel Morales

Núria Feliu a la terrassa del seu apartament de Sants amb la placa en homenatge al seu barri, en el que hi va viure tota la vida.

Per concloure...

Aquests guardons són una petita mostra de la seva rellevància artística, però hi ha molt més. Tal i com menciona el periodista i guionista Carles Gámez en el seu article *Núria Feliu, les cançons de la nostra vida* al mitjà online *El Temps de les Arts*:

“Repassar la trajectòria d'una intèrpret com Núria Feliu, del jazz a la cançó melòdica italiana, d'Apel·les Mestres a Cole Porter, és fer balanç d'una artista que, malgrat les modes, limitacions o servituds del mercat, ha construït una obra poderosa —quasi miraculosa per a un país petit com Catalunya— de qualitat i a l'alçada de les grans veus femenines internacionals. Com altres intèrprets de llarga durada, les seves cançons han acabat assenyalant la nostra pròpia història.”

I és que no és baladí perquè els seus més de 30 discos publicats són una excel·lent mostra de tot plegat. Una mostra, un llegat que ha configurat la història musical de Catalunya i no només això, també la història del jazz català.

Per acabar i tornant al barri de Sants, tal com ja s'ha mencionat abans, la va acollir fins al final dels seus dies. En concret, un pis dels jardins de Can Mantega. Una zona on també viu el seu germà, l'Albert Feliu, també músic i guitarrista, i on han viscut les seves nebodes. A una d'elles, la cantant Mireia Feliu, li hem volgut fer algunes preguntes perquè ens expliqui més detalls de la Feliu, de la seva tieta. A continuació us deixem les seves paraules.



© IG de Mireia Feliu

Núria Feliu amb les seves nebodes Mireia, Eulàlia i Marina Feliu.

La tieta, per la Mireia Feliu



Núria Feliu amb una petita Mireia Feliu.

Comencem, doncs, per l'inici. Qui va ser, per a tu, Núria Feliu?

Per a mi, la Núria Feliu sempre ha estat, en primer lloc, la meua tieta. Sense obviar el seu vessant públic perquè és veritat que l'anàvem a veure als concerts, anàvem a passejar amb ella pel barri i tothom la saludava, l'acompanyàvem a buscar premis... Clar, això sempre hi ha estat. No és que és pugui separar, però per sobre de tot això, sempre ha estat la meua tieta, la germana del meu pare, la que ens trobàvem per Nadal, la que anàvem a casa seva i sempre em volia donar arracades, *bolos* i vestits, la que portava les *xuxes* als meus fills, la que per Reis ens donava un sobre amb diners... Aquesta ha estat sempre i primer la Núria Feliu i és el que sento.

I, Mireia, segur que ella fou tota una inspiració per a tu i, de ben segur, tu per a ella.

Clar, tenir algú a la família com la tieta, com la Núria, i dedicant-me després a la música i al seu ensenyament doncs és evident que hi ha una relació directa. També és veritat que el meu pare sem-

pre ha estat amb música a casa, posant discos i tocant la guitarra. Així que, diguem-ne, he viscut en un ambient musical a casa, amb els Feliu. És veritat que els primers estàndards i els primers musicals que vaig sentir quan era ben petita eren dels discos de la tieta. Per tant, jo a la música Jazz (i en realitat a molts estils) hi vaig entrar amb ella i després ja vas a l'original, no? Però sí que és veritat que de ben segur que ha conformat el meu gust musical el tenir una tieta que cantava aquests estils.

Ella de mi no ho sé... Tant de bo ens ho pogués respondre ella! El que sí que em deia sempre és que tinc una veu molt bonica, que ella cantava més al Mercat de Sants i que jo tenia una *finura* i un molt bon gust cantant. I quan venia a veure'm als concerts, després del xou sempre em donava la seva valoració, la seva crítica, tant de l'aspecte corporal com musical. De fet, em deia que "els braços els has d'obrir més" i això sí que ho he agafat d'ella, perquè sempre em deia que "si has de fer un moviment, fes-lo fins al final". M'ha ajudat a tots els nivells. Va compartir amb mi tot el que sabia perquè sí ho volia, ho agafés.

I a l'escenari, per si algú dels nostres lectors no la va poder veure en directe, de quina manera enamorava el seu públic?

Bé, era una passada veure-la en directe perquè la tieta era una persona, una artista de directe, sens dubte. Un dels seus punts forts era saber connectar molt bé amb el públic. I ho feia d'una manera molt natural perquè això costa molt d'estudiar-ho i de saber-ho fer, però ella se'l posava a la butxaca de seguida. Això ho vaig veure i viure en primera persona a la gira que vaig fer amb ella. Per exemple, potser en algun moment s'entrebanca-va i feia un comentari gracios sobre això, el públic reia i ja havia creat una complicitat amb ells. D'aquesta manera, l'anècdota passava a ser un gag al seu favor i la connexió ja estava feta. A més a més, també els feia participar molt, can-

tar... I no oblidem que era una gran intèrpret. Quan una persona t'està, com a públic, explicant alguna cosa d'una manera atractiva, és fàcil que vulguis saber més, que estiguis atent. Amb la seva manera d'interpretar, apropava molt els temes al públic i sabia transmetre molt bé les emocions i sensacions de cada cançó.

A més, tu, Mireia, has compartit escenari amb ella... Com es preparava per als xous? Tenia algun 'ritual'?

La tieta es posava molt nerviosa quan feia un directe. S'ho prenia molt en serio. Nerviosa en el sentit que per a ella era una gran responsabilitat, tant per qui l'havia contractada com per qui l'anava a veure perquè era conscient que tot havia de sortir bé. De fet, hi anava abans que els músics, els tècnics i tothom per mirar i revisar que tot estigués bé. I mira, per exemple, una curiositat: la tieta mai sopava abans de sortir a cantar, mai. Ara que ens donen el sopar als músics abans de sortir a cantar, oi? Sempre me'n recordo d'ella perquè realment jo tampoc sopo a gust abans d'un directe i penso "mira, això la tieta mai ho feia". Jo al final ho acabo fent perquè si no després es farà tot molt més llarg, però ella no, mai. Encara que tingués allà una taula de càtering... Res. Ella es concentra-va i ja sí, quan posava un peu a l'escenari s'havia acabat tot. Vull dir que allà ni nervis ni res, estava gran, gran. I després, una altra cosa que també feia a cada lloc on anava, i això ara que hem estat recollint les seves coses del pis ho hem trobat, era una targeteta en què ho explicava absolutament tot del concert, de l'abans i del després. Qui l'havia contactada i contractada, a quina hora s'havia d'estar allà, el nom del tècnic de so, el nom de la persona de contacte... Tot, ho apuntava tot. I després, com havia anat el concert: si hi havia hagut molta gent, si havia estat un èxit o no... De fet, l'altra dia vaig trobar una d'aquestes targetes d'un

concert que havíem fet juntes amb el Lucky Guri i ho posava tot. I darrere de la targeta hi ficava "i la Mireia, molt bé" i em va fer molta gràcia veure-ho. I tenia un munt d'arxivadors amb tot això, de totes les seves actuacions tant d'on anava a cantar com a recitar poemes.

Quan actuava, sentia que tenia una gran responsabilitat amb qui la contractava, amb qui treballava, però també amb qui l'anava a veure

La Núria també és coneguda, sobretot, per la seva tasca envers la llengua catalana. La va introduir a gèneres musicals que, aleshores, ningú hauria imaginat que es podrien cantar en català. Què opines de tot plegat?

Jo crec que ella va fer una tasca de pionera a un nivell molt important per a la cultura d'aquest país. Gràcies a ella es va sentir jazz, country, boleros, musicals i molts, molts estils en català per primer cop en aquest país. I el mèrit no era només que fos en català, sinó que ella ho portava o els portava molt abans que aquí s'hagués sentit la versió original. Per exemple, en el cas dels musicals, ella anava a veure'ls o li arribaven abans d'anar a veure'ls, i deia "jo vull cantar aquesta cançó", ho feia i després, arribaven aquests temes i es feien famosos en la seva versió en castellà, però ella ja els havia fet, abans, en català. A més a més, estem parlant d'una època en què aquí no es cantava en català. És veritat que ella

va ocupar un espai en què hi havia molta cançó de cantautors necessària, evidentment, però també hi havia molts poetes, lletristes i músics que no tenien qui cantés les seves cançons que eren en català. La música en català era només la dels cantautors i les tradicionals catalanes, però ella va internacionalitzar el català en tots els estils. Aquesta és la seva gran tasca. Ella va ser pionera en moltes coses com a dona, com a feminista, com a lluitadora dels drets de les minories, però en la cultura catalana crec que aquesta va ser la seva gran aportació. Fins aleshores no s'havia escoltat mai res en català en aquests estils o gèneres i ara ens sembla una obvietat, però abans no es feia. I també va dur-les fora i en català. va anar a Atenes, al Festival de Berlín i va guanyar... I quan ja no podia cantar, va donar veu als poetes i poetesses catalans i catalanes.

Així doncs, i sense deixar de banda la seva música i la seva forma de fer-la, que d'una manera o una altra podem conèixer tots, i anant més enllà, si haguessis de descriure-la, com era la Núria Feliu dona i tieta, germana, amiga?

La tieta era una persona amb una personalitat forta, extraordinària. De fet, crec que si no hagués tingut una personalitat forta amb les idees molt clares no hauria pogut fer tot el que va fer. Va ser pionera, com he dit abans, i si no tens les coses clares això no ho pots fer. A més a més, tenia un sentit de l'humor molt fi i sabia riure's d'ella mateixa, i ja sabem tots que això és una gran cosa. Ens feia riure molt a tots quan treia aquest sentit de l'humor. Sí que és veritat que no hi era sempre perquè era una persona molt ocupada, però quan tenia èpoques més tranquil·les hi era. Ens convidava, per exemple, cada dimecres a berenar a casa dels cosins o per Nadal... Ella ho feia tot a lo *grande*, així espectacular. Donava a tot un aire com d'espectacle i quan podia, perquè és clar que no es pot estar sempre a tot arreu. Tenia una vida

molt ocupada i no a totes les èpoques hi podia ser, però quan hi era, estava per nosaltres, per la família. Jo com a neboda puc dir que quan hi ha estat, hi ha estat. I després en aquests temps més recents, quan estava més gran i treballava menys, s'ha apropiat molt. Ella i jo en concret hem estat molt properes en els últims anys i estic molt contenta d'això. Per exemple, d'haver tret el disc quan ella encara estava bé i va poder participar en el vídeo teaser i li va fer tanta il·lusió... Tinc un àudio de veu seu gravat quan va escoltar el disc per primer cop, el retorn que em va donar que va ser tan bonic, estava tan emocionada i li va agrair tant... És allà quan em va dir "jo canto més de Sants, però tu tens una *finura*, una elegància... I aquests arranjaments, aquests músics, que bonic...". I ens va apropar molt el fet de buscar cançons seves. Ens trobàvem i quedàvem i vam fer un apropament molt bonic abans que vingués aquell ictus i se l'endugués.

Haver tret un disc quan ella encara estava bé ens va apropar molt

I què hi ha en aquella casa, la seva, la que es va cremar, Mireia? Més d'un cop has descrit anècdotes, escenes que vau viure allà...

Aquella era una casa molt bonica que tenia tres plantes i hi havia unes golfes... I clar, ella sempre ha tingut molt bon gust per la casa, li agradaven molt els detalls, decorar-ho tot i tot molt maco. De fet, recordo els vermuts en aquella casa, a ca la tieta, especialment, i després les golfes. Ella sempre deia que les golfes eren per a nosaltres, per a les germanes, i clar, allà tot ben posat, amb mar-

bre, amb coixins brodats amb floretes malves, amb el seu lavabo, el seus llits, tot. Era com una casa de nines per a nosaltres. I recordo també els vinils, que ella els fiqués i escoltar-los a prop de la llar de foc... I els jardins, on el meu pare es va recuperar del seu infart, el que va tenir quan tenia 40 anys. Vull dir, hi ha molts records vinculats a aquella casa de Collbató sense haver-hi viscut. Com també el vestidor amb els vestits de l'escenari, els que es posava per actuar, on entràvem i ens deia "remeu, nenes, remeu"... Era molt bonica aquella casa, fins que, lamentablement, hi van entrar a robar i li van cremar. I ja, adeu casa.

I és que hi ha quelcom que sí que ens agrada destacar. Més enllà de tot el tema professional, que ja l'hem tractat, voldria que m'expliquéssiu quin és el llegat emocional i afectiu que us ha deixat.

Clar, és molt recent encara tot, no? Com per adonar-te que ja no hi és... Tot i que sí que és veritat que després de l'íctus, en realitat la tieta feia dos anys que ja havia marxat. Després d'això ja no era ella, ja no podíem parlar amb ella, hi era poc, però bueno, estava allà. És d'hora per adonar-te de tot, però sí que és veritat que ara, per exemple, quan vaig anar a cantar a la Diada o al Teatre Grec a l'homenatge al Tete Montoliu, on em van cridar per recordar la seva col·laboració, vaig allà i me la imagino, sento la seva veu dient-me "vinga, nena, endavant". Ella era una persona molt decidida i em treia de sobre ràpid qualsevol dubte o por que tingués. El llegat més ampli musical ja l'hem parlat abans, però l'emocional és la seva fortalesa, això de "s'ha de tirar endavant sigui com sigui, amb poques tonteries". Ella va tirar endavant en situacions difícils. Sí que li va ser fàcil a nivell professional per introduir-se en el món, però el que és realment difícil és mantenir-se i fer-ho sempre a dalt de tot i amb l'estima de tanta gent. Per fer-ho, ha hagut de ser decidida de tirar endavant i això és el que em ve d'ella. No esperis que ningú et faci res, ho has de fer tu si ho vols.

Ara, mirant al futur, quin creieu que és el llegat que ens ha deixat la Núria Feliu?

Jo faria una mica de balanç de tot el que hem parlat fins ara, no? És a dir, ara és molt normal i fàcil trobar o sentir en català molts i diferents temes, igual que els musicals, però quan ella ho va fer era la primera, i molts cops s'oblida això. Ella ho ha normalitzat. La seva frase d'"en català es pot i s'ha de cantar tot" era el seu lema i jo crec que el va portar fins al final i sempre. I també portar la cultura popular, fer-ne una bandera i amb orgull, reivindicar-la com quelcom que ens pot fer gaudir i enriquir-nos, en lloc d'avergonyar-nos perquè hi ha vegades que passa, sembla poc internacional i poc universal, no? Però al contrari.

El seu lema era «en català es pot i s'ha de cantar tot», i l'ha portat fins al final i sempre

I vosaltres, què hereteu de la Núria Feliu?

La seva força, el meu ADN musical de quan era petita, l'orgull d'anar pel món dient "soc la neboda de la Núria Feliu" i tota l'estima que això ens retorna, no? De dir, "ostres, tieta, que bé que ho vas fer". Perquè després de la seva mort i tot i sabent la seva projecció pública, ens ha sorprès a tots, a tota la família, l'abast de l'emoció i de l'estima que ens ha arribat de tothom, no? Recordo que jo vaig dir "tieta, que bé ho has fet. *Olé* tu perquè vas anar del Mercat a Nova York". És gairebé com un titular, oi? I tot cantant en català! I això és un camí que va fer sense estudis superiors. Ella era una dona, no tenia un marit al seu costat i tot, en uns anys en què políticament ser català era complicat... O sigui tenia moltes coses amb les quals lluitar i tirar endavant, però

miro el seu llegat i la seva trajectòria, fer-se independent econòmicament i penso "*olé* tu, tieta".

Ella va anar del Mercat de Sants a Nova York i sí, per tot això em surt dir-li «olé tu, tieta»



Núria Feliu a l'homenatge que li van retre a l'any 2011, just abans de la seva retirada dels escenaris.



Núria Feliu, sobre l'escenari del Teatre del Liceu (Barcelona).



La Núria Feliu al Jamboree durant una actuació amb el Tete Montoliu.



Núria Feliu i Tete Montoliu.



La geganta de Núria Feliu al Carrer de Sants de Barcelona.



Primer pla de Núria Feliu en una de les seves actuacions.



© El Periòdic de Catalunya

Què més podem dir de la Núria Feliu?

Parlar d'ella és parlar de Sants, de Barcelona, del català, del jazz, del bolero, de la Nova Cançó, però també de la seva tasca, la seva carrera i sí, òbviament, també la seva persona. Perquè la Núria, la tieta, la geganta de Sants tindrà sempre un lloc en la història musical de Catalunya.

De fet i repassant les darreres notícies sobre la Feliu, els rotatius catalans publicaven, pocs dies després de la seva mort, que el consistori de Barcelona dedicarà una plaça a la Núria Feliu i, per suposat, aquesta estarà al barri de Sants de la ciutat comtal. Així ho anunciava l'alcalde de la capital catalana durant la seva visita a la capella ardent de l'artista, situada al districte del barri que la veure néixer i morir, al districte de Sants.

Aquesta plaça s'ha de sumar a la ja existent, anys abans que la Feliu morís, geganta dedicada i en honor a ella. Si bé és cert que aquesta figura existia, en part, per voluntat de la cantant, no cal dir que la seva figura es mereixia



© Mando García

donar-li homenatge i reivindicar la seva figura. Un retorn, una resposta totalment merescuda.

A més a més, en aquesta capella ardent molts dels seus admiradors, altres autoritats i persones vinculades amb la música van retre-li homenatge. S'hi van apropar per donar-li, tan a ella com a la seva família, els respectes que li corresponen i mereix.

Amb aquestes paraules, des de l'Associació de Músics de Jazz i Música Moderna de Catalunya també volem això: retre-li l'homenatge que es mereix. Les paraules de la Mireia Feliu, la seva neboda, també són còmplices de tot plegat. I per això mateix, des d'aquí, volem agrair-li el detall de respondre a les preguntes que li vam fer sobre la seva tieta, amb els fets tan recents que han succeït. I no només a ella, també a la resta de la seva família. Què més podem dir d'ella? Agafarem les paraules de la Mireia per a concloure: Olé tu, tieta.

Gràcies per tot i per sempre, Núria.

Associació dia a dia

La 32a Hora del Jazz, tot un èxit de públic i participació!

L'Associació de Músics de Jazz i Música Moderna de Catalunya (AMJM) ha tancat el passat 20 d'octubre amb un concert d'homenatge a Tete Montoliu el 32è Festival L'Hora del Jazz, aconseguint record d'audiència i de participació de músics.

Un total de 4.700 persones han passat pel Festival, de les quals 3.500 han estat a la programació de sales i concerts extraordinaris, amb una mitjana de 250 persones per concert i omplint les sales Luz de Gas (700), i l'Auditori de l'ONCE (400). L'assistència a la Plaça de la Vila de Gràcia ha estat de les més altes de tota la història del Festival. Més de 1.200 persones, una mitjana de 400 persones per dia, han gaudit dels concerts de tarda els dies 19, 25 de setembre i 2 d'octubre. I pel que fa als músics, 90 de la més alta qualitat han format part de la programació. El festival ha realitzat una aposta ferma pels talents emergents i els projectes impulsats per dones i amb noms de reconeguda presència a l'escena musical catalana.

L'Hora del Jazz – Memorial Tete Montoliu retorna amb una mirada àmplia i diversa del jazz a Catalunya i amb la ferma voluntat de donar suport i visibilitat als músics del país, així com a les sales i entitats del sector. L'AMJM, per la seva part, aposta per la contractació exclusiva de músics del país, en un context de precarització per la pandèmia, i amb la necessitat de treballar per a millorar i estructurar la situació laboral i de prestacions dels artistes.

Text: AMJM

L'Hora del Jazz, apropant la música a diferents punts del territori

El festival ha ofert, en total, 15 concerts per tot Catalunya, des de l'emblemàtica Plaça de la Vila de Gràcia (3 concerts), i en diferents sales de Barcelona, Sitges, Tarragona, Sant Vicenç dels Horts, Girona, Bigues i Riells, Vilafranca del Penedès i Granollers. De fet, la programació en sales, ha estat variada i amb noves propostes innovadores.



18 de setembre. Moment de l'actuació del duet Jazztanyoles, format per Elisabet Raspall i Belén Cabanes, a la Plaça de la Vila de Gràcia. Autor: Oliver Adell.



18 de setembre. Formació Pol Omedes ¡Pura Vida! al complet, sobre l'escenari de la Plaça de la Vila de Gràcia. Autor: Oliver Adell.



2 d'octubre. Instantània de l'actuació del Maria Esteban Quintet a la Plaça de la Vila de Gràcia. Autor: Oliver Adell



25 de setembre. Detall de l'actuació del duet format per Alba Careta i Roger Santacana a la Plaça de la Vila de Gràcia. Autor: Oliver Adell.

A baix: Final de concert del Daniel Ferruz Quartet a la Plaça de la Vila de Gràcia. Autor: Oliver Adell.



2 d'octubre. Actuació del Madera Viva Trio a la Plaça de la Vila de Gràcia. Autor: Oliver Adell.

A baix: **11 de setembre, Utopia Beach House de Sitges.** Moment del concert inaugural del festival a Sitges amb els Sergi Sirvent Cycles. Autor: Oliver Adell.



18 de setembre, La Capsa, Tarragona: Imatge del Mateo Sacilotto, líder de la banda Sonic Matters, durant la seva actuació a La Capsa de Tarragona. Autor: Albert Nel-lo.



24 de setembre, Sunset Jazz Club de Girona: Moment del concert del quintet David Viñolas al Sunset Jazz Club de Girona. Autor: Sunset Jazz Club.



24 de setembre, Auditori Vinseum, Vilafranca del Penedès: Moment del pas del projecte Grebaliariak de Juan de Diego a l'Auditori Vinseum de Vilafranca del Penedès. Autor: Imma Casanellas.

A baix: **30 de setembre, Casino Club de Ritme de Granollers:** Agr aïments dels músics de Flamengrass al concert dut a terme al Casino de Granollers. Autor: Oliver Adell.



23 de setembre, Jazz Club la Vicentina, Sant Vicenç dels Horts: Instantània de l'actuació de Tarkology Jaume Vilaseca Trio a Jazz Club la Vicentina. Autor: Oliver Adell.



I també hi va haver moment pels homenatges i recordatoris...

L'Hora del Jazz ha estat possible gràcies a la col·laboració de 15 agents del sector: entitats, ajuntaments i sales de 8 localitats catalanes que programen jazz i música moderna habitualment. Aquest any s'ha comptat amb la participació especial de la sala Luz de Gas i l'Auditori de l'ONCE Catalunya pels concerts d'homenatge a Joan Vinyals i Tete Montoliu. De fet, aquí es mostren algunes instantànies d'aquests concerts:

Tots els intèrprets i participants de la jornada especial en honor a Tete Montoliu, que va tenir lloc a l'Auditori de l'ONCE Catalunya.
Autor: Oliver Adell.



Tots els intèrprets, músics i formacions, a més del públic, que van participar i assistir a l'homenatge a Joan Vinyals que va tenir lloc a la Sala Luz de Gas. Autor: Oliver Adell.

Article

I remember you (aquellos años con Tete)

Horacio Fumero



Tete a Figueres 1996.

La primera vez que oí hablar de Tete fue en Buenos Aires. Hacía poco que había llegado yo a la Big City y estaba estudiando contrabajo en el Conservatorio Municipal.

Conocí en ese entonces a un baterista, Norberto Minichilo, que acababa de llegar del norte de Europa y contaba muy orgulloso que había tocado con el grandioso Tete Montoliu. Eran los primeros años 70, tal vez 71.

Unos diez años más tarde después de que la vorágine del destino me llevara a recorrer medio

mundo, ya instalado en la que sería mi casa durante treinta y cinco años, en el *carrer* Saragossa de Barcelona, una tarde, creo recordar, sonó el teléfono recién instalado después de larga burocracia. Una voz con un sonido muy particular, única, nueva para mí, preguntó por mí. Cuando asentí respondió: "Soy Tete Montoliu, quiero hacerte una prueba." Así comenzó mi relación con Tete.

No puedo encarar este relato, no sabría hacerlo, sino de una forma totalmente personal y subjetiva. Mi capacidad para escribir no da para más. Me dio la dirección de la calle Muntaner, donde

vivía, y quedamos a las 5 de la tarde del día siguiente. Ese horario se mantuvo en el tiempo.

Además del desafío que significaba para mí musicalmente, estaba el hecho no menor de que nunca había estado con una persona invidente. Tete vivía en un entresuelo, toqué el timbre, oí unos pasos, algún golpe y de pronto se iluminó el cristal semitransparente de la puerta: había encendido la luz para mí.

Abrió, nos presentamos y llegamos a la habitación donde estaba el piano. Desenfundé prudentemente el bajo, me situé instintivamente en el lado de los graves del piano. No lo sabía, pero ese sería mi sitio durante tantos años.

Tete, parco en palabras como era, tocó alguna nota para que afinara el bajo y sin mediaciones, empezó a tocar.

No tardé demasiado en percibir una forma de blues en fa, y sin pensarlo (ese no pensar, esa suerte sería mi ventaja principal muchas veces) me puse a tocar. Luego de algunos coros, me dejó un espacio para hacer un solo, hice un par de coros supongo y después resolvió en un final. Cerró el piano y me dijo "te ficho", en ese lenguaje futbolístico que tanto le gustaba.

El no pensar me llevó a decirle "vale, pero con una condición". Con un gesto de claro disgusto, alzando las cejas de aquella manera tan suya, me respondió "condiciones a mí". Le respondí

que me tenía que enseñar, que si iba a tocar con él tenía que aprender su repertorio y cómo trataba cada tema. Esa respuesta le gustó y así comenzaron nuestros encuentros semanales, a las 17 horas puntuales, siempre.

Tenía por entonces yo un walkman Sony pequeño con el que podía grabar. Le dije que lo pondría en el interior del piano para grabar las sesiones. Normalmente tocaba una hora de reloj y luego, ya en casa, yo trabajaba con la grabación.

A partir de ahí las sesiones comenzaban tocando los temas de la sesión anterior, quizás alguna explicación más específica de alguna parte de un tema o rearmonizaciones alternativas que solía usar.

Su forma de tocar y armonizar los temas especialmente en baladas siempre era muy precisa y fija. Y la improvisación venía después.

Los temas estaban estructurados con mucho detalle. Quiero puntualizar que nunca ensayamos con el trío: Peer conocía muy bien su música.

Tete tenía siempre actualizado al último grito un fantástico sistema de alta fidelidad para LP y luego de CD también altavoces enormes que apenas cabían en una habitación mediana que contaba con un sofá como único mueble (que compartía con su perro Miles, al que nunca usó como lazarillo).

Realmente sonaba como si los músicos estuvieran allí. Recuerdo con mucho cariño esos largos ratos escuchando discos. Por supuesto, en ningún caso un comentario se superponía a la música, más allá de alguna expresión o exclamación de sorpresa o alegría.

No sé qué cantidad de LP y luego CD tenía. Eran paredes enteras con estanterías y armarios con

puertas de cristal. Creo que hay uno en casa de Ignasi Terraza.

Los discos estaban situados en un orden muy preciso.

Si alguna vez surgía alguna duda sobre un tema, Tete –que se chocaba con los muebles de su propia casa–, llegaba como podía hasta el armario correspondiente y con una velocidad prodigiosa recorría con sus dedos las filas de LP, cuando se detenía sacaba uno y dejaba un dedo en el sitio para marcarlo. Mostrándomelo me indicaba, por ejemplo: el segundo tema de la cara b, ¿no? Nunca se equivocó en esto. Me parecía un acto de magia. Conocía cada tema de cada disco y dónde estaba.

Casi nunca hablábamos de música más allá de alguna anécdota, pero sí compartíamos otra afición, la de la literatura, y más concretamente la latinoamericana: entre otros, algún cuento de Borges leído recientemente, detalles de Rayuela, de Cortázar, y luego el descubrimiento de la poesía del uruguayo Benedetti, que fascinó a Tete.

Un detalle importante es que en esa época esos libros no estaban traducidos al braille, Tete pagaba traducciones muy costosas para poder acceder a esos libros, muy voluminosos, hechos con papel muy grueso y una constelación de perforaciones. Me impresionaba mucho ver como leía, a una velocidad prodigiosa.

Su gran afición por el Barça hacía que, cuando le era posible, fuese a ver los partidos al estadio, pero desde un sitio muy particular: la cabina de transmisión de Puyal que, creo, fue el primer comentarista radiofónico de fútbol en catalán.

Otra de las aficiones de Tete era la radio. Tenía muchos aparatos, tanto fijos como portátiles.

Más de una vez escuchábamos las retransmisiones de Puyal desde lugares remotos. De vez en cuando Puyal hacía un comentario rápido, dirigido a él: "Això ha estat penal, oi Tete?" Tete asentía al comentario de su amigo con una sonrisa tan grande como contagiosa.

Tenía un gran sentido del humor, a veces muy ácido pero que también podía ser muy tierno. Siempre decía que él era negro y alguna vez cuando alguien le replicaba que no, que era blanco, respondía: "No sé usted, pero yo, cuando me miro en el espejo veo todo negro."

Siempre se interesaba por mi familia. Cuando estuvimos en Buenos Aires quiso conocer a mis familiares de allá. Tengo muchas anécdotas de aquel viaje, hay una grabación en el teatro Coliseo aún no editada.

Recuerdo lo impresionado que estaba de que la gente hablara con profundo conocimiento de su música, citando grabaciones con Dexter, etc., y por la cantidad y calidad de músicos de allá.

Presencé un encuentro memorable en un camerino del Canal 13 de TV con el histórico compositor y pianista de tangos Horacio Salgán. Salgán, que era mulato, en algún momento le dice: "Maestro, usted no me puede ver (un comentario que seguramente no le hizo ninguna gracia) pero yo soy medio negro." Tete, muy rápidamente, le respondió: "Pues yo soy negro del todo." Más o menos ahí acabó la conversación.

Recuerdo que, caminando por la plaza que está frente al teatro Coliseo, mucha gente lo reconoció. Y como es común allá, se acercaron a expresarle su admiración. Tete no salía de su asombro. No entendía cómo su música había llegado a lugares tan lejanos.



Tete Montoliu 1966. Museu Nacional de Catalunya.

Pero el hecho es que era conocido desde hacía muchos años y las maletas de muchos viajeros a Europa o Estados Unidos volvían cargadas con discos de Tete.

Ahora recuerdo una noche en el Eixample, el club hoy desaparecido, en el *carrer* Diputació de Barcelona, donde tocábamos con el trío cada miércoles o, quizás, cada martes. En realidad, tocábamos un día en el Eixample y otro en la Cova del Drac del *carrer* Tuset. En el fondo del escenario había una gran cortina negra y detrás, un lugar donde se amontonaban sillas y varias cosas más, en un sillón individual enorme al que llamábamos *la trona*, Tete se sentaba con su vaso de whisky entre pase y pase. Peer se situaba más al fondo liándose sus canutos.

Una noche en un descanso, corriendo la cortina se asoma un señor con rasgos andinos, con infinitas precauciones y, sin dudas unas cuantas copas, me hace señas indicándome que deseaba hablar con Tete. Hice un gesto de "usted mismo" y me quedé cerca por las dudas.

El hombre se arrodilló delante de Tete y empezó a murmurar cosas con un fuerte acento mexicano, cosas que yo entendía vagamente. "Maestro, yo a usted lo amo, etc."

Tete, que oía poco y, sobre todo, solo cuando quería escuchar, siguió en esa postura estática tan característica en él (nadie la reproduce mejor que David Xirgu –postura, gestos, voz–. Xirgu me pilló desprevenido entre bambalinas y me pega unos sustos de muerte). Menos reac-

cionaba Tete y más se enardecían los comentarios ya preocupantes de este señor.

De pronto logra, tambaleándose, ponerse de pie y sacándose de la solapa una condecoración dice, con cierta dificultad de pronunciación (etílica): "Maestro, en el nombre del pueblo de México, yo lo condecoro con la Orden del Mérito, etc.", mientras intenta prender la condecoración en la chaqueta de Tete. A todo esto, Tete parecía comenzar a enterarse de que algo sucedía: comenzó a gesticular con sus brazos alcanzando por momentos el cuerpo del hombre. En ese momento sentí necesidad de intervenir para aclararle a Tete lo que estaba sucediendo y agradecerle al hombre su gesto devoto para, cortésmente, desplazar la cortina e invitarlo a volver al sector del público.

No sé cuánto duró esa escena. El general (luego lo supimos) arrodillado, Tete, en su trono, impasible, y Peer con su canuto. Ahora lo veo como una película. Finalmente, Tete comenta: "Què collons és això?" Las carcajadas fueron tremendas. La condecoración –de oro y bastante pesada– resultó ser la máxima que otorga el Ejército mexicano.

Pocos días después de la prueba superada en la casa del Tete, suena el teléfono en casa y esta vez es la querida Carmina, que me pasa fechas de conciertos y me dice: "Por supuesto con traje y corbata." En esos años odiaba profundamente la corbata –sigue sin caerme muy simpática–, que era el símbolo de todo lo que no quería ser porque había tenido que llevarla de muy joven, en un odioso trabajo de oficina.

Me crucé a casa de Peer (vivimos casi 30 años enfrente en el *carrer* Saragossa) y, preocupado, le conté lo que se me exigía. Peer, con esa impasibilidad nórdica tan propia de él, me pregunta: "¿Y tú crees que ahora no vas disfrazado?"

do?" Juro que nunca se me había ocurrido pensarlo. Me fui al Milano Trajes de la Vía Augusta y compré el traje y la corbata requeridos. Por cierto, cuando falleció Tete, Montse, su esposa, sin saber nada de esta historia, me llamó para que recogiera unas cuantas cosas de Tete. No sé si es necesario que diga que tengo unas cuantas corbatas de Tete colgadas en mi armario. Nunca las usé, pero allí están. Las conservo con todo el cariño del mundo.

Al muy poco tiempo de formar parte del trío me llama Carmina para decirme que hay unos bolos en Terrassa. Me da la dirección, aún era la calle San Quirico (hoy Sant Quirze) el local original de la Jazz Cava de Terrassa.

Cuando llego allí, veo el cartel en la puerta que dice: "Avui Johnny Griffin i Tete Montoliu Trio." No soy capaz de describir lo que sentí: sobre todo, un tremendo susto. El escenario de la Jazz Cava era pequeñísimo; el humo, una nube espesa que lo cubría todo. Por supuesto que no existía ni prueba de sonido ni ensayo. Me instalé como pude entre la batería y el piano, aquel sitio en el lado de los graves que intuitivamente ocupé la primera vez. Peer acompañó a Tete al piano y se acomodó en su batería. El club seguía como si allí no pasara nada, sube Valentí Grau al estrado y hace la presentación del concierto, de pronto veo a un señor bajito dirigirse al escenario con un saxo tenor en las manos. Evidentemente, ese era Johnny Griffin. Nos da la mano a Peer y a mí, toca el hombro de Tete y le dice en el oído –lo que yo entendí–: "Shushulushi." Tete le pregunta: "What key?" "B flat", responde Griffin en lo que ya era un silencio de iglesia.

Veo un dedo de la mano izquierda de Tete posarse sobre un sol... habían dicho si bemol. En fin, Griffin cuenta "one, two, one" y comien-

za con una anacrusa, el tema era *If I should lose you*, que lo tocaba en si bemol, pero que comienza en su relativo menor, sol.

Confieso que no lo había tocado nunca, Tete, en esos casos (porque esto volvió a suceder más de una vez a lo largo de los años), me mostraba con su mano izquierda las tónicas una sola vez, durante la exposición del tema, después de eso me tocaba espabilarme. Así aprendí muchos temas que se marcaron a fuego para siempre en mi memoria. Esa es la mejor escuela del mundo si puedes quedarte en el escenario y no salir corriendo.

Se ha hablado mucho de las *putadas* que hacía Tete a sus músicos, nunca las vi como tales ¡sino como una real escuela de enseñanza superior!

También hay quien dice que Tete escuchaba el partido de fútbol mientras tocaba, eso no pasó jamás con el trío, era un tremendo profesional que se tomaba muy en serio cualquier show en la mejor sala de conciertos o en el club de jazz más humilde. No sé si en otras situaciones lo haría. Lo que sí, más de una vez algún conocido en el público me levantaba el pulgar para comunicarme un gol del Barça, lo que yo transmitía a Tete a través de un golpecito en su hombro izquierdo.



No puedo acabar este texto sin hacer una mención muy especial a una figura muy importante en mi vida y también en la de Tete, se trata de Peer Wyboris.

Peer nació en Berlín en 1936, unos años después que Tete. Me contó que llegó a Madrid procedente de alguna ciudad de Marruecos, donde tocaba en una base americana (había muchas en Europa y norte de África después de la guerra). Me encantaba escuchar sus historias en las bases americanas, allí conoció gente como Donald Byrd o Booker Little por nombrar un par... que subían a tocar con la banda de jazz que estuviera en ese momento. En Madrid Peer encontró a Tete en el Whisky Jazz (un club mítico hoy desaparecido) y rápidamente pasó a tocar con su trío (con el muy entrañable Eric Peter en el contrabajo).

Cuando yo entré a formar parte del trío, Peer llevaba más de 20 años (con alguna corta interrupción) tocando con Tete.

Bueno, en algún momento este texto lo tengo que acabar... son tantos los recuerdos...

Tete y Peer fueron la lotería que me tocó, no la del dinero, sino la de verdad, la del conocimiento.

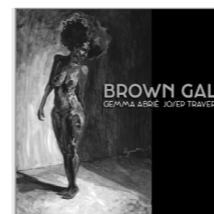
Novetats discogràfiques



Tot és ara
Carles Gutiérrez · 2022
Microscopi
Fusió

Carles Gutiérrez, guitarres / **Jordi Mestres**, contrabaix i baix elèctric / **Martí Hosta**, bateria, percussions, Vibràfon / **Joan Mas**, saxo alt

El mateix Carles Gutiérrez assegura, al llibret de promoció d'aquest nou treball, que el disc no vol ni etiquetes ni filtres, i que tampoc busca encaixar. Així doncs, qui som nosaltres per fer-ho? El que sí que podem assegurar és que aquest treball intimista de l'interpret barceloní és tot un repte a nivell tècnic. Els arranjaments ho fan palès. Les guitarres evocuen dolçor i calidesa, a la vegada que reafirmen el tret íntim que ja hem mencionat abans. Cal destacar els temes Go, en què el saxo alt de Joan Mas enlluerna la peça, i la versió de la cançó *Hymne à l'amour* d'Édith Piaf i Marguerite Monnot, en la qual només sentim la guitarra de Gutiérrez i no, no cal res més per gaudir-ne.



Brown Gal
Gemma Abrié i Josep Traver · 2022
Temps Record
Jazz

Gemma Abrié, veu i contrabaix / **Josep Traver**, guitarra

La magnífica veu de la Gemma Abrié ens torna a delectar amb aquest nou treball, amb *Brown Gal*, en què la guitarra bluesera del Josep Traver també té un merescut protagonisme. I no podia ser d'una altra manera, perquè tots dos fa anys que toquen en format duet i comparteixen escenaris. Per això mateix, la química és més que evident en aquest treball, en el qual es combinen peces pròpies i versions en homenatge a algunes dones creadores i el jazz, com la Billie Holiday i la cançó d'autor. I de fet, també trobem una fantàstica versió del tema *Modern Love* de David Bowie!



Noè Escolà
Esbarzer · 2022
Discos flotantes
Rock fusió

Marc Thió, bateria / **Cesc Pascual**, guitarra / **Pito Washington Rosas**, baix / **Noè Escolà**, saxos, veu i teclats

El Noè Escolà ens sorprèn amb aquest nou disc, després de *Deliris Poètics* (2019), en el qual el rock agafa la batuta i harmonitza un seguit de melodies que van des d'aquest mateix rock fins al reggae, l'ska i ritmes frescos, de festa i esbarjo. També cal parar atenció a les lletres: cinc són musicalitzacions del llibre de poesia *Artemis* i *En la terraza de Mefisto* d'Antònia Sabater Bilbeny, i tres més, temes propis gravats amb la banda d'afrobeat ja dissolta Moya Kalongo. Si els oients volem quelcom atrevit, aquesta ha de ser la seva primera opció.



Roger Mas
Transparent · 2022
Fresh Sound New Talent
Jazz

Roger Mas, piano / **Santi de la Rubia**, saxo tenor / **Jaume Llombart**, guitarra / **Bori Alberó**, contrabaix / **Jorge Rossy**, bateria

El Roger Mas Quartet & Quintet publica aquest nou treball, gravat als estudis OIDO BCN, ple de mestria i un molt bon criteri en els arranjaments i composicions. Un total d'onze peces seleccionades amb delicadesa, en què tots els intèrprets deixen anar el seu talent per a donar com a resultat un disc, sens dubte, imprescindible. Mas fa moltes passes més enllà en la seva manera de fer música, deixant que els oients facin la seva, però facilitant-nos els espais i els ambients, fent-nos còmplices de tot plegat.

Assessorament legal, laboral i tributari

Blasco-Sellarès i Associats, SRL

- 6 hores d'assessorament anual gratuït.
 - Descomptes en gestions i accions judicials.
 - Assessorament tributari (IRPF, IVA i altres impostos).
 - Assessorament legal (propietat intel·lectual, contractes discogràfics, drets d'autor, management).
 - Assessorament laboral i Seguretat Social.
 - Assessorament a músics amb estructura empresarial i/o societària (productors, estudis de gravació, promotors, etc.).
- 93 487 28 42 · info@bsa.es · www.bsa.es

Botigues de discos

Disco 100

- Descompte del 5% en tots els productes.
- 93 284 09 04

Jazz Messengers

- Subscripció anual gratuïta a la revista mensual de Jazz Messengers. Demanar l'oferta a la botiga al fer una compra mínima de 30 euros.
- 93 215 88 46 · info@jazzmessengers.com

Botigues d'instruments

Unió musical

- Descompte preferencial en la compra de productes.
- 93 200 81 00 · muntaner-info@umusical.com

Musical Fusté S.L

- Descomptes entre el 10 i el 25% en tot tipus d'instruments i accessoris.
- 93 455 92 58 · www.musicalfuste.com

Pianos Mas

- Descompte mínim del 10% en la compra d'instruments i accessoris musicals, exceptuant els pianos.
 - Descompte especial en el cas de la compra de pianos, depenent del tipus i model.
- 93 232 64 57.

Sales i clubs

Arte

- Preu especial de l'entrada dels concerts: 8€ per als concerts que valen 10€
 - 10€ per als concerts que valen 15€
- 93 454 90 48 · www.artte.es

Cafè del Teatre (Escorxadó Lleida)

- Descompte d'un 25% en el preu de l'entrada a concerts.
- 97 327 93 56 · www.cafedelteatre.com

Cicle Contrabaix

- Descompte 20% en els concerts del cicle Christian@contrabaix.com
- 93 685 32 42 · www.contrabaix.com

Jamboree

- Els socis de l'AMJM gaudeixen dels beneficis VIP-MUSICS JAMBOREE, amb diversos descomptes segons l'activitat. Consulteu condicions amb l'oficina de l'AMJM.

Luz de Gas

- Entrada lliure a la sala i a tots els concerts, exceptuant aquells als quals el promotor sigui aliè.
- 93 209 77 11 · www.luzdegas.com

Nova Jazz Cava (Terrassa)

- Descompte del 20% en totes les activitats organitzades per Jazz Terrassa - Club de Jazz d'Amics de les Arts i Joventuts Musicals de Terrassa, dins la temporada estable de jazz de la Nova Jazz Cava i del Festival de Jazz de Terrassa · 93 780 50 12 · www.jazzterrassa.org
- 20% de descompte a les consumicions durant tota la setmana.

Comunicació

Comunicom

- Descompte 20% en disseny gràfic de portades de discos, caràtules digitals, CDs, LPs, pòsters i flyers. Pack Opera Prima per al primer disc de l'artista a un preu especial. 656 584 850 · comunicom.es/AMJM

CRI2

- Web i e-mail amb domini propi.
 - Alta 29 euros (una vegada) i 5 euros mensuals.
- 902 012 075 · www.cri2.com

Oliver Adell

- Fotògraf freelance. Descompte 15% sobre el preu suposat del treball a realitzar.
- 626 411 863 · zelanda03@yahoo.es
oliverphoto.cat/ca

Rosazul Promo

- 10% descompte en els serveis de promoció de música.
- 93 224 01 17 · 655 170 854 · www.rosazulpromo.com

La Costa Comunicació

- 15 % descompte en serveis de comunicació cultural
- 93 310 38 88 · www.lacosta.cat

Lloguer de cotxes

Tot Car

- Consulteu el descompte aplicable a l'oficina de l'AMJM.
- 93 405 34 33 · mail@totcar.es · www.totcar.es

Estudis de gravació i sonorització

Aclam Records

- Preu hora: 20€
- Preu dia: 160€
- Pack gravació superior a 3 dies: 150€ /dia.
- 20% descompte en totes les tarifes.

Consell de Cent, 215 08011 Barcelona · 93 487 20 45

Carles Dénia, producció musical i estudi de gravació

- 25% de descompte
- C/ Colón, 50 · 03700 Dénia (Alacant).
663 730 499 · 600 638 942 · info@carlesdenia.com
http://vimeo.com/58428202
https://www.dropbox.com/sh/7zd5r375a4qifk6/nQ-UllkdJC

Estudis 44.1

- 10% de descompte a les tarifes d'hores d'estudi.
- 972 39 45 46 · www.44.1estudidegravacio.com

KitfluSound

- Descompte 25% sobre els preus.
- 607 764 728
kitflus@kitflusound.com · www.kitflusound.com

Mars Musical Audio Recording Studio

- 15% de descompte sobre les tarifes actuals
- 652 828 140 · www.marsstudio.audio

MordiscoRecords

- 10% de descompte en gravació en alta fidelitat amb equip mòbil, d'altíssima qualitat, en qualsevol lloc i circumstància.
- 653 862 323 · igor.binsbergen@gmail.com
www.mordiscorecords.com

Nómada 57 (estudi de gravació i postproducció audiovisual)

- 10% de descompte en serveis de gravació i mesclades en estudi · 93 303 40 35

Rosazul

- 10% de descompte en tots els serveis.
- 93 224 01 17 · www.rosazul.com

Rulot

- Sonoritzacions i il·luminacions d'actes, lloguer de material, bucs d'assaig, edicions de CD, K7, vinils i DVD, fabricació de flight cases, estudi de gravació i sala de concerts. Descomptes segons producte.
- 93 278 81 02 · www.larulot.com

Sonostudi

- Descompte del 25% en el lloguer de material.
 - Equip de so de 500w complet 8ch. Inclou PA, taula i microfonia 135€, més IVA (21%).
 - Equip de so de 1000w complet 8ch. Inclou PA, taula i microfonia 165€, més IVA (21%).
- 93 300 16 30 · www.sonostudi.com

Equips i suports

AmplisBarry

- 10% de descompte.
- Font Florida, 10 · 08004 · Barcelona
934 254 781 · genibarry@yahoo.es

Delta-Pro

- Descompte sobre els preus de tarifa.
- 93 210 58 85 · info@delta-pro.com.
www.delta-pro.com

RB Audio Technology

- Audio, micros, amplificació, més alta qualitat
- 605 25 13 96 · rbaudiotec@gmail.com

Salut

Doctor Raimon Pou, clínica dental

- Primera visita d'orientació, gratuïta, i 15% descompte en tots els tractaments.
- Consell de Cent 180, 2n, E · 93 323 61 06

Josefina Llargués (psicopedagoga, logopeda, homeòpata i naturòpata)

- 15% de descompte en tots els serveis.
- http://josefina-llargues-terapies-naturals.cat
607969939 · josefinallargues@hotmail.com

Kenzen Pilates Studio

- Classe de prova gratuïta i 20% de descompte en la quota mensual. Muntaner 81, sobre-àtic, 1a. 08011 Barcelona. 93 453 86 05 · 686 006 920
- www.kenzenpilates.com

KOS Fisioterapeutes

- 10% de descompte en totes les sessions.
- 93 412 06 27 · www.kosfisioterapeutes.com
info@kosfisioterapeutes.com

Marta Pugès (fisioterapeuta)

- Primera visita gratuïta i un 15% de descompte en la resta de sessions · 669 94 63 85 (horas convingudes). Visites a Tona i Barcelona.

Susana Ramon Mètode Feldenkrais

- Educació somàtica per a músics
 - 10 % de descompte en sessions individuals i tallers col·lectius. Art, Moviment & Expressió. 670 343 627
- contact@susanaramon.com · www.susanaramon.com

Coaching

Coaching per a músics

- InPuls Art Coaching. Susana Ramon
 - 10% de descompte · 670 343 627
- contact@susanaramon.com
www.metodofeldenkrais.com

Hotels

Hotel Nouvel

- Descompte mínim del 10% al preu de l'habitació sobre la millor tarifa disponible a la web de l'hotel
- +34 93 301 82 74 · www.hotelnouvel.com

Locals d'assaig i coworking

CAB38B Oto Music House

- Espai d'assaig/performance amb equipament tècnic i amb capacitat per 25 persones assegudes.

- 17€/hora de lloguer. Descompte 10% per dia sencer o mitja jornada

www.octaviobugni.com/the-music-studio

CoMusicWork

- Bucs d'assaig, espai de coworking, salad'esdeveniments...

- 10% descompte
- 682 62 12 10 · oriol@comusicwork.com
hola@comusicwork.com

Fes-te soci!

Per què?

Perquè formes part d'un col·lectiu que defensa els teus drets laborals i professionals

Estàs representat davant de polítics, institucions, empreses i associacions

Tens una oportunitat real de millorar la teva professió

Podràs accedir a informació sobre ofertes de feina, beques, subvencions, convocatòries...

Associem-nos i millorem la nostra professió

L'Associació de Músics de Jazz i Música Moderna de Catalunya (AMJM) és una entitat cultural, democràtica i de caràcter sindical creada l'any 1989 amb la finalitat de representar el col·lectiu de músics professionals i aconseguir millores culturals, socials i econòmiques. L'AMJM forma part de la Acadèmia Catalana de la Música i altres entitats en defensa del sector.

Els nostres objectius:

l Defensar els interessos del músic professional | Ser l'interlocutor legitimat davant les institucions | Divulgar la música i les activitats dels socis

Els nostres serveis:

l Assessorament jurídic | Descomptes i ofertes en empreses del sector | Informació regular i actualitzada de tot allò relacionat amb el jazz i la música moderna (convocatòries, ajudes, beques, concursos, etc.)

Les nostres eines de promoció:

l Jazz Butlletí | Festival l'Hora del Jazz-Memorial Tete Montoliu | Cicles organitzats en col·laboració amb altres entitats | Web de l'AMJM

Inscripció **7,71 €** • Soci **19 € cada 2 mesos** • Soci Col·laborador * **15,42 € cada 2 mesos** •
Cuota especial < 31 anys **15,42 € cada 2 mesos** • Un soci presenta nou soci **50 % pels 2 durant 1 any** •
Recent graduat **preu reduït el primer any des de la graduació**

* El soci col·laborador rep el JazzButlletí i el Carnet de Soci i té descomptes a determinats serveis en conveni.

+ Informació:

Passeig Colom, 6 local 4 (Barcelona) • Tel: 93 268 47 36
amjm@amjm.org • www.amjm.org

AMJM
ASSOCIACIÓ DE MÚSICS
DE JAZZ I MÚSICA
MODERNA DE CATALUNYA